

Sygn. akt III UK 49/08

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Herbert Szurgacz

SSA Halina Kiriło (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Z.D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

o prawo do emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 października 2008 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 grudnia 2007 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu - Sądowi Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z daty 6 marca 2007 r. odmówił ubezpieczonej Z. D. prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przez wnioskodawczynię tej przesłanki przyznania spornego świadczenia, jaką w świetle art. 46 w związku z art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) jest posiadanie co najmniej 30-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona domagała się jej zmiany i przyznania skarżącej prawa do emerytury argumentując, iż udokumentowany przez nią staż składkowy i nieskładkowy powinien być uzupełniony o okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców po ukończeniu przez odwołującą szesnastego roku życia od 10 lutego 1967 r. do 7 czerwca 1980 r., albowiem sprawowanie w tym czasie opieki nad dziećmi nie stanowiło przeszkody w wykonywaniu przez ubezpieczoną pracy w pełnym wymiarze godzin.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 23 maja 2007 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej Z. D. prawo do emerytury poczynszy od 1 stycznia 2007 r.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczona, urodzona 10 lutego 1951 r, wystąpiła z wnioskiem emerytalnym w dniu 31 stycznia 2007 r., udowadniając posiadanie 16 lat 11 miesięcy i 23 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Bezspornym jest, iż po ukończeniu szkoły podstawowej ubezpieczona nie kontynuowała nauki. Mieszkała wraz z rodzicami we wsi K. Rodzice odwołującej byli właścicielami gospodarstwa rolnego o powierzchni 3,41 ha, w którym uprawiano ziemniaki, zboża, buraki oraz hodowano inwentarz: krowy, konie, kury, prosięta. Skarżąca była najmłodsza spośród siedmiorga rodzeństwa.

Po zawarciu związku małżeńskiego nie podjęła zatrudnienia poza rolnictwem. W dalszym ciągu pracowała w gospodarstwie rodziców. Z uwagi na niskie zarobki męża, uzyskiwane przez ubezpieczoną dochody z tego tytułu

stanowiły główne źródło utrzymania rodziny. Odwołująca wykonywała typowe prace polowe oraz przy inwentarzu, w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy.

W wychowywaniu dzieci pomagała jej matka.

Ubezpieczona udowodniła więc spełnienie wszystkich warunków, bliżej określonych w art. 29 ust.1 i 2 oraz art. 46 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od których uzależnione jest przejście na emeryturę, a mianowicie nie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, osiągnęła wiek 55 lat, wykazała posiadanie ponad 30-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę pobierała zasiłek dla bezrobotnych oraz w okresie ostatnich 24 miesięcy podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym pozostawała w stosunku pracy ponad 6 miesięcy (od dnia 4 maja 1991 r. do dnia 30 września 1992 r.).

Apelację od wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zarzucając Sądowi Okręgowemu sprzeczność ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego przez przyjęcie, że ubezpieczona udowodniła wymagany 30-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz naruszenie prawa materialnego w postaci art. 29 i art. 46 oraz art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) przez przyznanie odwołującej prawa do emerytury, mimo niespełnienia określonych w tych przepisach przesłanek. Na tej podstawie apelujący domagał się zmiany orzeczenia i oddalenia odwołania od decyzji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych blinie wyrokiem z dnia 20 grudnia 2007 r. oddalił apelację.

Ustosunkowując się do zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego materiału dowodowego przez przyjęcie, że odwołująca udokumentowała wymagany 30-letni okres składkowy i nieskładkowy, Sąd Apelacyjny stwierdził, iż okoliczność, czy po 1967 roku któryś z braci skarżącej mieszkał i pracował w gospodarstwie rolnym rodziców nie ma znaczenia dla ustalenia, że ubezpieczona w spornym okresie pracowała w tym gospodarstwie

stale i w pełnym wymiarze czasu. Przepis art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie uzależnia bowiem uznania, że praca ubezpieczonego w gospodarstwie rolnym była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu od tego, ile osób zatrudnionych było w tym gospodarstwie w spornym okresie, czy też jaki areał ziemi lub ilość inwentarza przypadła do uprawy i obsługi na każdą z tych osób. Przepisy te nie warunkują również zaliczenia do ogólnego stażu ubezpieczeniowego przypadających przez dniem 1 stycznia 1983 r. okresów pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia od tego, czy praca ta stanowiła główne źródło utrzymania wnioskodawcy lub jego rodziny. Przeszkodą w uwzględnieniu spornego okresu w stażu składkowym odwołującej nie jest wreszcie fakt urodzenia przez skarżącą dzieci. Z zeznań ubezpieczonej i świadków wynika wszak, że to odwołująca pracowała w gospodarstwie rolnym rodziców, zaś w opiece nad dziećmi pomagała jej matka.

Prawidłowe zaliczenie przez Sąd Okręgowy okresu pracy ubezpieczonej od dnia 10 lutego 1967 r. do dnia 7 czerwca 1980 r. w gospodarstwie rolnym rodziców sprawiło, że Z. D. udowodniła posiadanie ponad 30-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Odwołująca spełniła tym samym wszystkie przesłanki prawa do emerytury bliżej określone w przepisach art. 29 ust.1 pkt 1 i ust. 2 oraz art. 46 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie osiągnęła wiek 55 lat, wykazała posiadanie przeszło 30-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, ostatnio przez zgłoszeniem wniosku o emeryturę była pracownikiem i w okresie ostatnich 24 miesięcy podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym pozostawała w stosunku pracy ponad 6 miesięcy. Co prawda ostatnio przez złożeniem wniosku o emeryturę Z. D. pobierała zasiłek dla bezrobotnych i z tego tytułu podlegała ubezpieczeniu, to jednak ta okoliczność, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, nie stoi na przeszkodzie uznaniu, że ubezpieczona spełniła wszystkie warunki nabycia prawa do emerytury określone w powołanych przepisach.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku, opartej na podstawie z art. 398³ § 1 k.p.c., organ rentowy zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie prawa materialnego przez niezastosowanie art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst

Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) poprzez dwukrotne zaliczenie tego samego okresu od 26 listopada 1971 r. do 24 czerwca 1976 r. (raz jako okresu składkowego i ponownie jako okresu pracy w gospodarstwie rolnym) do stażu ubezpieczeniowego, warunkującego nabycie prawa do emerytury, oraz niewłaściwe zastosowanie art. 29 ust. 1 pkt 1 oraz art. 46 ust. 1 tejże ustawy wskutek przyznania odwołującej spornego świadczenia pomimo nieudowodnienia 30-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Wskazując na tę podstawę zaskarżenia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł alternatywnie o uchylenie wyroku i oddalenie odwołania Z. D. od decyzji organu rentowego lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej zauważono, iż sądy obydwu instancji, doliczając do uwzględnionego przez organ rentowy stażu składkowego i nieskładkowego ubezpieczonej, wynoszącego 16 lat, 21 miesięcy i 23 dni, okres pracy odwołującej w gospodarstwie rolnym rodziców od 1 lutego 1967 r. do 7 czerwca 1980 r. (tj. 13 lat 3 miesiące i 27 dni), ustaliły, że skarżąca legitymuje się wymaganym 30-letnim okresem ubezpieczenia, od którego uzależnione jest nabycie prawa do emerytury z art. 29 ust. 1 i 2 oraz art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Tymczasem na okres pracy ubezpieczonej w gospodarstwie rolnym rodziców przypada okres opieki nad dziećmi od 26 listopada 1971 r. do 24 czerwca 1976 r., który wcześniej został potraktowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych jako nieskładkowy. Tym samym wbrew regulacji art. 11 cytowanej ustawy nastąpiło dwukrotne uwzględnienie tego samego przedziału czasu w stażu ubezpieczeniowym. Rzeczywisty okres składkowy, nieskładkowy i uzupełniający, jaki posiada odwołująca, wynosi 26 lat 2 miesiące i 23 dni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje;

Stosowanie do regulacji art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw i jest związany ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeśli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania bądź gdy zarzut taki okaże się nieuzasadniony, a z urzędu bierze pod rozważenie tylko nieważność postępowania.

W niniejszym przypadku, w ramach jedynej, powołanej w skardze kasacyjnej podstawy z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie przez Sąd Apelacyjny art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U.z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) oraz niewłaściwe zastosowanie art. 29 ust. 1 pkt 1 i art. 46 ust. 1 tejże ustawy. Zarzut ten jest w pełni uzasadniony.

Analizę prawidłowości zaskarżonego wyroku rozpocząć wypada od przypomnienia, iż materialnoprawną podstawę roszczeń emerytalnych Zofii D. stanowią art. 46 w związku z art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepisy te statuuja następujące przesłanki nabycia prawa do emerytury przez ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r.:

- nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego, rozumiane jako niezawarcie umowy o przystąpieniu do takiego funduszu w terminie do dnia 31 grudnia 1999 r.,
- spełnienie określonych w tychże przepisach warunków przyznania świadczenia do dnia 31 grudnia 2008 r.,
- osiągnięcie wieku wynoszącego w przypadku kobiet 55 lat,
- wykazanie przez wnioskodawcę wymaganego okresu stażowego i nieskładkowego, który dla kobiet określono na co najmniej 30 lat albo co najmniej 20 lat w razie uznania danej osoby za całkowicie niezdolną do pracy,
- posiadanie statusu pracownika jako ostatniego – przed zgłoszeniem wniosku emerytalnego – tytułu podlegania ubezpieczeniu społecznemu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2001 r., II UKN 646/00, OSNPUSiSP z 2003 r. nr 18, poz. 445, z dnia 12 lutego 2004 r., II UK 239/03, OSNPUSiSP z 2004 r. nr 20, poz. 356, z dnia 16 maja 2006 r., I UK 284/05, M.P.Pr. z 2006 r. nr 7, s.343), nawet jeśli wnioskodawca nie pozostawał w ubezpieczeniu pracowniczym w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2006 r., I UK 145/05, OSNPUSiSP z 2006r. nr 23-24, poz.367), bądź też po rozwiązaniu stosunku pracy pobierał zasiłek dla bezrobotnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 363/04, OSNPUSiSP z 2006 r. nr 11-

12, poz. 194) lub świadczenie przedemerytalne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2004 r., III UK 77/04, OSNPUSiSP z 2005 r. nr 6, poz. 86),
 - pozostawanie w stosunku pracy co najmniej przez 6 miesięcy w okresie ostatnich 24 miesięcy podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu, chyba że w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę ubezpieczony jest uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy przyznanej w ramach ubezpieczenia pracowniczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2006 r., III UZP 3/05, Lex nr 177435).

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż ubezpieczona spełniła wszystkie wymienione kryteria kwalifikacyjne przyznania prawa do emerytury poza tą przesłanką, która jest przedmiotem sporu między stronami, a mianowicie udokumentowaniem co najmniej 30-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Warto zauważyć, że rozpoznając wniosek emerytalny Z. D., Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił jako składkowe w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 cytowanej ustawy okresy podlegania odwołującej ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy w Spółdzielni Niewidomych w L. od 7 czerwca 1980 r. do 29 lutego 1992 r. (11 lat 8 miesięcy i 24 dni) oraz opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od pobieranego zasiłku dla bezrobotnych od 5 maja 1992 r. do 4 maja 1993 r. (1 rok i 1 dzień), wynoszące łącznie 12 lat 8 miesięcy i 25 dni, zaś jako nieskładkowe w świetle art. 7 pkt 1d i pkt 5 tegoż aktu – okresy pobierania zasiłku chorobowego po zakończeniu stosunku pracy od 1 marca 1992 r. do 30 kwietnia 1992 r. (2 miesiące) i niewykonywania pracy z powodu opieki nad dziećmi do lat 4 od 26 listopada 1971 r. do 24 czerwca 1976 r. (4 lata 6 miesięcy i 29 dni), wynoszące łącznie 4 lata 8 miesięcy i 29 dni. Ustalając – według zasad wynikających z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy – staż składkowy i nieskładkowy ubezpieczonej, uprawniający ją do emerytury, organ rentowy doliczył do powyższego okresu składkowego 12 lat 8 miesięcy i 25 dni okres nieskładkowy w wymiarze nie przekraczającym 1/3 uwzględnionego okresu składkowego, tj. 4 lata 2 m-ce i 28 dni. W ten sposób określił w zaskarżonej decyzji łączny staż ubezpieczeniowy Z. D. na 16 lat 11 miesięcy i 23 dni.

Prawdą jest, że zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 i ust. 3 omawianej ustawy, przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości, uwzględnia się również przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, traktując je – z zastrzeżeniem art. 56 – jako okresy składkowe, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu i o ile okresy te nie zostały zaliczone do okresów, od których zależy prawo do emerytury lub renty na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Z unormowań art. 10 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika zatem możliwość uwzględnienia okresu pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia w stażu ubezpieczeniowym uprawniającym do emerytury i rzutującym na obliczenie jej wysokości, ale tylko w razie kumulatywnego spełnienia wskazanych w tym artykule warunków. Przede wszystkim przepis art. 10 ust. 3 omawianej ustawy koresponduje z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 1998 r., nr 7, poz. 25 ze zm.), wykluczając możliwość podwójnego uwzględniania danego okresu, zarówno przy ustalaniu prawa do świadczeń rolniczych jak i świadczeń z powszechnego ubezpieczenia emerytalnego i rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1997 r., II UR 2/97, OSNAPiUS z 1997 r., nr 24, poz. 497). Poza tym okresy wymienione w art. 10 ust. 1 ustawy służą wyłącznie do uzupełnienia brakującego stażu ubezpieczeniowego, wymaganego do przyznania emerytury, co oznacza, że bierze się je pod uwagę dopiero przy uwzględnieniu wszystkich udokumentowanych przez wnioskodawcę okresów składkowych i nieskładkowych. Wreszcie uwzględnia się je w wymiarze niezbędnym do uzupełnienia brakującego stażu ubezpieczenia.

Godzi się podkreślić, że jeszcze na tle wykładni art. 2, art. 4, art. 5 i art. 6 ust. 8 ustawy z dnia 17 października 1991r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U.z 1991 r. Nr 104, poz. 450 ze zm.) w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany był pogląd zachowujący aktualność także przy interpretacji art. 5, art. 6, art.7, art. 10 i art.11 obecnie obowiązującej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych, w myśl którego przepisy te nie tylko definiują poszczególne okresy jako składkowe, nieskładkowe i uzupełniające oraz określają reguły uwzględniania ich przy ustalaniu stażu ubezpieczeniowego niezbędnego do przyznania prawa do emerytury, ale również wskazują na kolejność zaliczenia tychże okresów w ramach owego stażu. Najpierw bowiem należy ustalić udokumentowane przez wnioskodawcę okresy składkowe i zsumować je – w wymiarze nie przekraczającym jednej trzeciej – z udokumentowanymi okresami nieskładkowymi. Dopiero gdy tak określony staż składkowy i nieskładkowy okaże się krótszy od wymaganego, można uzupełnić go o traktowane jak składkowe okresy opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników lub prowadzenia gospodarstwa rolnego albo pracy w takim gospodarstwie. Jeśli z okresem pracy rolniczej zbiega się inny okres składkowy lub nieskładkowy, to przy ustalaniu stażu ubezpieczeniowego uwzględnia się ten ostatni (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2000 r., II UKN 665/99, OSNAPiUS z 2002 r. nr 4 poz. 94, z dnia 15 grudnia 2000 r., II UKN 147/00, OSNAPiUS z 2002 r. nr 16, poz. 389 i z dnia 19 grudnia 2001 r., II UKN 698/00, OSNPUSiSP z 2003 r. nr 19, poz. 473).

Nie jest zatem dopuszczalne podwójne zaliczenie tego samego przedziału czasu jako okresu składkowego lub nieskładkowego i zarazem okresu pracy rolniczej. Dopiero gdy okres nieskładkowy w rozumieniu art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zostanie wykorzystany przy ustalaniu stażu ubezpieczeniowego z uwagi na ograniczenie wynikające z art. 5 ust. 2 tego aktu, a przypada on na okres pracy rolniczej, zalicza się go do tegoż stażu zgodnie z zawartą w art. 11 ustawy zasadą korzystności. Uwzględnia się go jednak tylko w pojedynczym wymiarze.

Możliwość podwójnego zaliczenia danego okresu do stażu ubezpieczeniowego, od którego zależy nabycie prawa do świadczenia lub ustalenie jego wysokości, musiałoby wynikać z konkretnego upoważnienia ustawowego, takiego jak np. zawarte w art. 5 ust. 3 ustawy w odniesieniu do okresów działalności kombatanckiej, podlegania represjom wojennym i powojennym oraz pracy przymusowej.

W rozpoznawanej sprawie, uznając za udowodniony okres pracy ubezpieczonej w gospodarstwie rolnym rodziców po ukończeniu 16 roku życia od

10 lutego 1967r. do 6 czerwca 1980 r. (13 lat 3 miesiące i 27 dni) i uzupełniając o ten okres uwzględniony w zaskarżonej decyzji staż składkowy i nieskładkowy wnioskodawczyni (16 lat 11 miesięcy i 23 dni), Sądy obydwu instancji doprowadziły do podwójnego zaliczenia tego samego przedziału czasu (od 26 listopada 1971 r. do 24 czerwca 1976 r.) do stażu ubezpieczeniowego wymaganego do nabycia prawa do emerytury.

Słusznym jest zatem podnoszony przez organ rentowy zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny prawa materialnego przez niezastosowanie art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niewłaściwe zastosowanie art. 29 ust. 1 pkt 1 i art. 46 ust.1 tego aktu, polegające na nieprawidłowym obliczeniu posiadanego przez odwołującą okresu składkowego i nieskładkowego uzupełnionego okresem pracy rolniczej oraz przyznaniu jej spornego świadczenia mimo niespełnienia jednej z przesłanek uzyskania prawa do niego.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.